

Posudek diplomové práce

Bc. Jana Komárka, Příběh Kieu a jeho předloha, 2017.

Autor předložené práce podrobil detailní analýze, podle mne velmi korektní analýze, z pohledu obecné srovnávací literatury velmi aktuálního případu mezikulturní intertextuality, případu, který je pro dálněvýchodní kulturní a literární celek významný tím, že v jistém ohledu zakládá kulturní identitu tohoto regionu v jeho typické literárnosti, a může být proto velmi inspirativní pro obecné literární myšlení s přesahem mimoevropským. Dálný východ je totiž kulturní fenomén, který jako celek má svá specifická pravidla, zvyky a návyky centra a periférie. Čína, která tu hraje v mnoha ohledech roli centra ne nepodobnou evropské „antice“, s tím zásadním rozdílem, že tomuto srovnání se vymyká tím, že „nekončí“, takže je to antika až do dokonce 19. století stále „živá“, vstupující do sféry svého vlivu stále novými fakty a mnohdy zásadními proměnami jazyka, žánru a toposu.

Takovou významnou proměnou, výrazně měnícím čínskou literárnost i její literární myšlení byl tamní velký románový narativ „pravidelného románu“ (zhanghui xiaoshuo) z konce 16. do poloviny 18. století, s ještě pozdějšími zvuky do konce století 19. V nejbezprostřednějších sinoidních kulturách jako byly Japonsko, Korea a Vietnam tato nová narativní formule inspirovala specifické analogony, od domestikujících „překladů“ a adaptací až po originální parafráze, které v nejednom případě vracely novou (narativní) formuli psaní a čtení někam blíž k původní, z pohledu čínské „moderny“ už konzervativní lyrické formuli. Takovou originální básnickou parafrází sto let starého už polozapomenutého románu z té čínské „sentimentální knihovny“, byla vietnamská sentimentální romance ve verších, která se paradoxně stala tou národní básní Vietnamu, lyrickým eposem, s jehož romantickým posláním se Vietnamci zřejmě ztotožnili a nepřestali ztotožňovat.

Autor navazuje na dlouhou tradici často ideologicky vyhroceného vietnamsko-čínského dialogu nad tímto vietnamským národním dílem. Nevietnamista by si někdy přál obsažnější informaci z odkazů, který je mu pochopitelně bez takové konkretizace málo platný. Na druhou stranu je bezpochyby pro každého nesmírně zajímavé to všestranné a hluboké nahlédnutí do praktik toho současného vietnamsko-čínského myšlení, které ve své práci autor bohatě zprostředkovává. Překlady ukázek z obou textů jsou samy o sobě prací, kterou je třeba vysoce ocenit. Osobně bych volil pro překlad čínského narativu jinou, méně archaizující, českou dikci, pakliže je to u vietnamského originálu věc názoru, u textu čínské předlohy je to věc z hlediska toho žánru zcela zásadní, byl to román hovorový (baihua). U současného studenta je ovšem ona archaizující řečová dispozice „perutných... hájemství“ více než překvapivá, vlastně nepřijatelná.

Všechny tyto a podobné výhrady jsou ovšem zcela výrazně zastíněny a překonávány zásadním faktem vysoké úrovně materiálové i metodologické úrovně celé práce, která prokazuje Komárkovu kvalitu badatelskou i překladatelskou a zaručuje jeho připravenost v této práci v naznačeném směru pokračovat.

Diplomovou práci doporučuji k obhajobě s navrhovaným hodnocením výborně.

Oldřich Král, 11. 8. 2017